

În savana cu arbori pitici și râuri firave, trăiau o mulțime de animale mici și mari. Lângă savană se înălța un munte înalt. De după munte, în fiecare dimineață, răsărea soarele. Lumina lui blândă trezea la viață multe viețuitoare ascunse în ierburile înalte.

— Ce ne-am face noi dacă n-ar fi soarele? zicea uneori câte o antilopă, bucurându-se de căldura razelor pe piele.

— Așa e! Când am mai dormi noi dacă n-ar fi soare? îi dădeau dreptate câte un arici sau câte un porc spinos, căscând obosiți.

Deh, fiecare, după obicei, întâmpina astrul strălucitor cu bucurie și recunoștință.

Nu era dimineață să nu auzi locuitorii

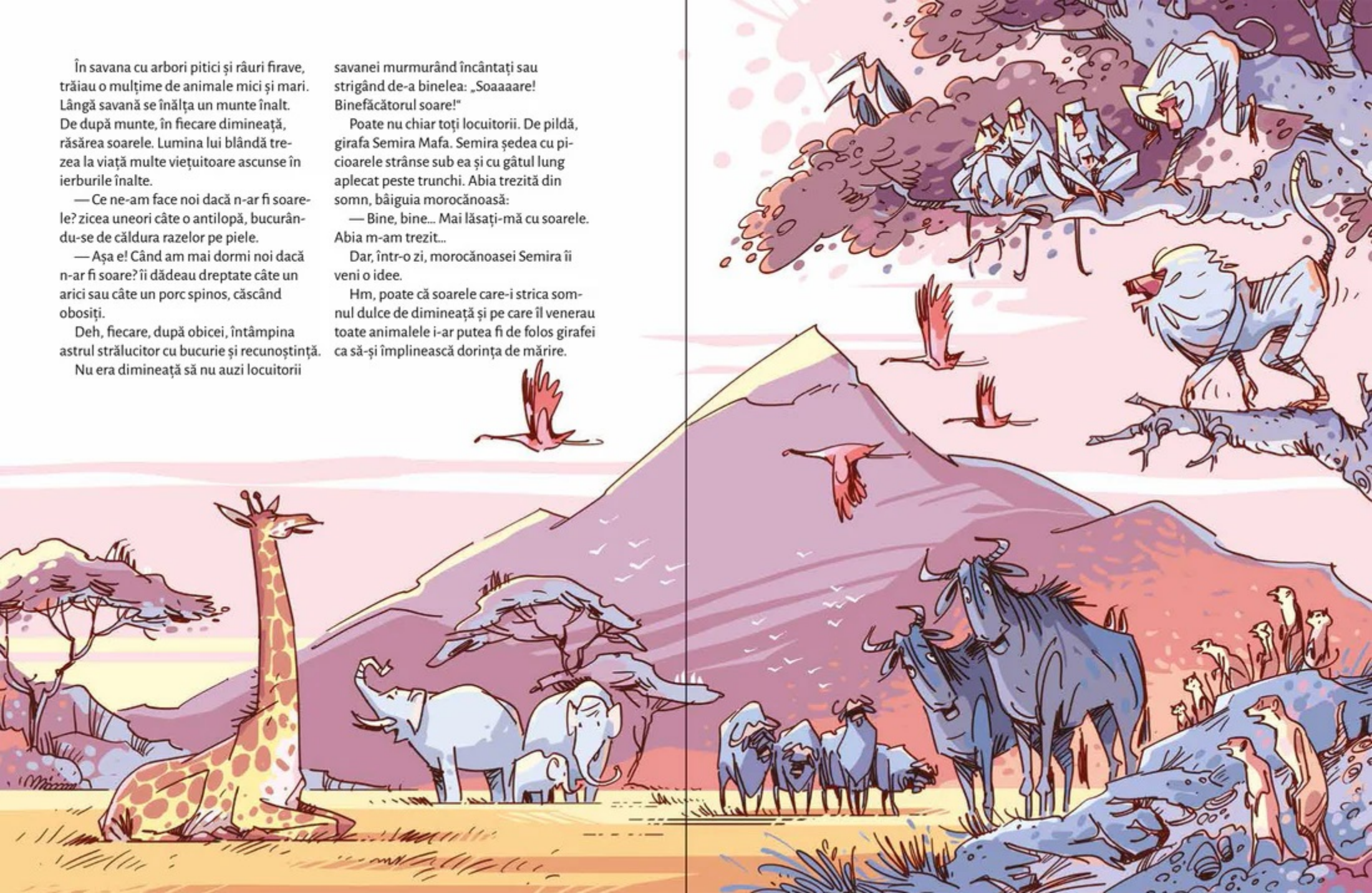
savanei murmurând încântați sau strigând de-a binelea: „Soaaaaa! Binefăcătorul soare!”

Poate nu chiar toți locuitorii. De pildă, girafa Semira Mafa. Semira ședea cu picioarele strânse sub ea și cu gâtul lung aplecat peste trunchi. Abia trezită din somn, băiguia morocănoasă:

— Bine, bine... Mai lăsați-mă cu soarele. Abia m-am trezit...

Dar, într-o zi, morocănoasei Semira îi veni o idee.

Hm, poate că soarele care-i strica somnul dulce de dimineață și pe care îl venerau toate animalele i-ar putea fi de folos girafei ca să-și împlinească dorința de mărire.

Animalele se simțiră puțin intimidat.
Dar girafa... totuși, girafa era prima atinsă de soare, iar soarele era cel mai important pentru viața din savană!

Un păun multicolor îndrăzni să-și exprime acea îndoială în fața leului.

Leo Pormoneo răspunse îndată:

— Dar eu... eu sunt cel care vă apără! De cine se teme cel mai mult omul? Da-da, omul-vânător, despre el vorbesc. Omul cu pușcă. Nu de leu se teme?

Bivolul Amedeo tuși încurcat, apoi vorbi cu voce scăzută:

— Ăă... scuze, dragă Leo... și de mine se teme puțin.

Șarpele ridică și el capul din iarbă:

— O, rege, ăă... pardon, fost rege, ce să mai vorbim de mine. Că, dacă omul n-are șosete și pantaloni lungi... și merge prin iarbă... sssss...sssă vezi atunci...

Atunci girafa păși zveltă spre Leo Pormoneo, până când trunchiul ei, sprijinit de picioare lungi, îl acoperi cu umbra mare.

— Ei, vezi! zise ea. Sunt mulți regi pe aici! Dacă rege e cel de care se sperie omul, atunci suntem o savană de regi! Doar Soarele, cu prima lui mângâiere, poate decide cine e regele animalelor!

Hiena Mefiena chicoti încântată:

— Cam are dreptate doamna, regina... pardon, ăă, Prima-Nsorită Veșnic.

Iar celelalte animale începură să șușotească aprobator.

„Așa e, așa e... nu e niciun alt animal mai înalt decât girafa. Doar Soarele poate hotărî cine poartă coroana!”

